

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ' - חלק ד'

קונטרס 574

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ההבטחה: "יכול אני"!

פה פנגדדה. בלנו כבר מצפים ומקווים לישועת ד', מתי נזכה לחיות ללא פחד וללא חת? מתי נוכל לשבת בשלונה ללא יסורים וללא מצרים?

אני יכול לפטר אומר רבי שמעון בר יוחאי: "יכול אני לפטר את כל העולם בלוי מן הדיון" (ערוכין סה. סנה מה. טז). רשב"י מעיד על עצמו "יכול אני". האם רוצים אתם שלא תשלט עוד מדת הדיון? משתוקקים שהעולם יתנהל במדת הרחמים? מפצים לראות רק חסדים גלויים מאתו יתברך? אתכם.

אמר מ"ר לרשב"י: בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון (דברים לב) "זה בנד יגהנו ואין עמו אל נכר". פרוש משום שעתידין ישראל למעם מאילן החיים, שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק

ט

כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם נזכה ללמוד ולהבין אפילו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מראי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. ואין נחת רוח להשם פעסק בנשמת התורה שהוא החקקה האמתית המקבלת פי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו.

בפרט בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, בשאמות העולם מרקדים מסביבנו, מרימים טלפים, לוטשים עינים ופותחים פיהם לבלענו חיים – היום יותר מתמיד חשים אנו ככבשה בין שבעים זאבים, מול איום הנרעין האיכני, מול כל מדינות ערב, מול מעצמות ארה"ב, שאין לנו פתחון

1,500,000 (מיליון וחמש מאות אלף) לומדי זהר הימיו, 1,500 שעורי זהר ברחבי הארץ, מעל 400 מתנדבים העובדים במרץ להפצת הזהר. המספרים מדברים בעד עצמם, מספרים לנו איך עם-ישראל מתגנים בלוי לשבטיו ולקהלותיו, להזדבך באור העליון ולהשפיע לעולם מאור הזהר.

זאת שמנו לעצמנו כמטרה ב"מפעל הזהר העולמי", לפעל ולהפעיל למען למוד הזהר לא לגוה ולא לשקט עד אשר "ומלאה הארץ דעה את ד' פנים לים מכסים", עד אשר כל יהודי באשר הוא יזכה להבעיר בלבו ולהצית בנשמתו את אור הזהר.

ולחנו ידוע, שאפילו רק לומר מן הספר ללא הבנה כלל, מעלתו גדולה מאד ומקרב את חז הגלות, כפי שאנו מוצאים ב"כסא מלך" (תקון מ"ה):

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שְׁהִישׁ יוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלִי קַטְרוּג (כַּעֲשֵׂא מְהִימָנָא בְּזַהַר פְּרֻשֵׁת נִשְׂאָא, דָּף קכ"ד:).

דִּילָךְ, כַּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדַרְכָּא בְּתַרְבֵּיהּ בְּסוּף יוֹמִינָא, וּבְגִינִיָּה (וַיִּקְרָא כה י) וּקְרָאתֶם דְּרוּר פְּאָרְץ וְגו'. וּמִבְּאֵר עַל כֵּךְ פַּעַל ה' "בְּסֵא לְמַלְךְ" (תַּסּוּן ל:):

בְּמָה גְדוּל חַיִּיב עַל תַּלְמִידֵי בְּלָמוּד הַקְּבֵלָה מִה שְׂלֵא

הַמָּיִם לְלָמוּד קְבֵלָה, וְעֲנִשׁם בְּמָה גְדוּל אִם אֵינֶם לוֹמְדִים קְבֵלָה, וְגוּרִם אַרְךְ גְּלוּתָא, בִּי הֵם מְעַפְּבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיְצֵלוּ, בִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעַה אַחַת בְּלָמוּד הַקְּבֵלָה מִה שְׂלֵא

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הוא מוֹשֶׁף משיכות מצדו, ונסתר ומתפסֶה תחת מקום שנקרא תא הרצים עד חצות הלילה. מאחר חצות הלילה יוצאת שלהבת עמוד צחק, ומכה בתרנגול הזה שנקרא גבר, כמו גבר אחר עליון ממנו. כיון שמכה בו גבר זה, קורא ונותן ששה קולות, וכלם בהשכל.

בשעה שהוא קורא, כל תרנגולי העולם הזה קוראים, ויוצאת ממנו שלהבת אחרת ומגיעה תחת כנפיהם, וקוראים. מה הוא קורא? בשעה ראשונה קורא ואומר: (תהלים כט) קול ה' בפתח קול ה' בהדר. ובשעה שניה קורא ואומר: (מייכה ו) קול ה' לעיר יקרא, (תהלים כט) קול ה' שבר ארזים. בשעה שלישית קורא ואומר: קול ה' חוצב להבות אש. בשעה רביעית קורא ואומר: קול ה' יחיל מדבר וגו'. בשעה חמישית קורא ואומר: קול ה' על המים וגו'. בשעה ששית קורא ואומר: קול ה' יחולל אילות וגו'. ואחר כך קורא ואומר: (ישעיה מ) קול אמר קרא ואמר מה אקרא וגו'. וזהו התרנגול שקורא ולא שוכף, ואחר כך קורא כמו מקדם.

ומה קורא? כל מעשי בני העולם, משום שהוא בעל התיק (של החכמה) וקסת הסופר במתניו, וכל מעשי בני העולם פותב בכל יום. ובליילה לאחר שקורא כל הקריאות הללו, קורא כל מה שכתב ביום.

ואלמלא רגליו אצבעות שלו, שהם שתי דרגות - אחד אותו שעומד באמצע שהוא גדול, ואותו שעומד מאחור שהוא קטן, שמעפבים אותו - ישרף העולם בשלהבותיו. ומה עושים? כיון שעולה הפקר וחוט אור יוצא מצד דרום, אז

איהו משיף משיכו מסטרא דיליה, ואתתמר ואתתפא תחות אתר דאקרי (מלכים א יד) תא הרצים, עד פלגו ליליא. מבתר פלגו ליליא, שלהובא דעמודא דיצחק נפיק, ובטש בהאי תרנגולא דאקרי גבר, פגוונא דגבר אתרא עלאה עליה. כיון דבטש ביה האי גבר, קרי ויהיב שית קלין, וכלהו בסכלתנו.

בשעתא דאיהו קרי, כל תרנגולין דהאי עלמא קראן, ונפיק מגיה שלהובא אתרא, ומטי לון תחות גדפייהו, וקראן. איהו מה קרי. בשעתא קדמאה קרי ואמר, (תהלים כט) קול ה' בפתח קול ה' בהדר. ובשעתא תניינא קרי ואמר, (מייכה ו) קול ה' לעיר יקרא (תהלים כט) קול ה' שובר ארזים. בשעתא תליתאה קרי ואמר, קול ה' חוצב להבות אש. (דף קע"ב ע"א) בשעתא רביעאה קרי ואמר, (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר וגו'. בשעתא חמישאה קרי ואמר, קול ה' על המים וגו'. בשעתא שתיאה קרי ואמר, קול ה' יחולל אילות וגו'. לבתר קרי ואמר, (ישעיה מ) קול אמר קרא ואמר מה אקרא וגו'. ודא איהו תרנגולא דקרי, ולא שכיף ולבתר קרי כמלקדמין.

ומאי קרי. כל עובדין דבני עלמא, בגין דאיהו מאריה דאחמתא (ס"א דחכמתא) וקסת הסופר בחרצוי. וכל עובדין דבני עלמא כתיב בכל יומא. ובלייליא, בתר דקרי כל קריאן אליון, קרי כל מה דכתב ביומא.

ואלמלא רגלוי אצבעאן דיליה, דאינון תרין דרגין, חד ההוא דקיימא באמצעיתא. דאיהו רב. וההוא דקיימא מאחורא, דאיהו זעיר, דקא מעפבין ליה, יהא מוקיד עלמא בשלהובוי. ומה עבדי. כיון דסליק צפרא, וחוטא דנהירו נפיק מסטר

מתחברים כלם ונעשים שתי
רגלים שני טלפי עגל, לקים
הכתוב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף
רגל עגל. והרי ידעת סוד זה.
שאלת צנף הגרן.

לחוד עזרה זו יש שלש מאות
וששים וחמשה היכלות,
כחשבון ימות השנה. ובכל פתח
ופתח כתוב: יהי שלום בחילך
שלוה בארמנותיך (תהלים קכב). לא
ידוע מהו בהיכלות האלה, אלא
כלם נראים מעשה ציור. שבועה
סדרי מרגליות נראים אלו באלו
בכל אחד ואחד.

אי חסיד קדוש, כמה משבח ראש
הישיבה היכל אחד שהוא בראש
צד מזרח העזרה הזו, משום
שארבעה הם בארבעת צדדי
העולם. אבל היכל של צד מזרח
מרבה אורותיו יותר מכלם.

יום אחד ביום הגדול יצא לויתן,
וכל היום הודיעו, וכל הדגים
הלכו לכאן ולכאן. כשהגיע
הלויתן לפתח פתח התהום,
מתחיל לשמח, ושכף שם
התהום, אלא אותו כמראה
המעין, ומתפסים האורות, ולא
נראו כל אותם אורות, פרט לאור
ההיכל שבצד המזרח הנה.

אותה מרגלית שמוציא הלויתן
מתוף אותו תהום שנקרא
סגדו"ן, כמה נעשית? אלא יום
זה שמוציא הלויתן שהודיעו
הים, יום שגורב בית המקדש,
הוא ט' באב. ואותה מרגלית,
שכשזכר הקדוש ברוך הוא את
בניו וזרק שתי דמעות לתוף הים
הגדול, אחת נופלת לתוף תהום
זה שנקרא סגדו"ן, ואחת נופלת
לתוף תהום אחר שנקרא גילב"א.
משום שחמשה תהומות אחרים
הם בים הגדול, אבל לא חשובים
כאלו האחרים. וכיון שנופלות
אלו הדמעות, צפות תוף תהום

דרום, פדין מתחברין בלהו, ואתעבדין תרין
רגלין תרין טלפין פעגלא, לקיימא דכתיב
(יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, והא ידעת
רזא דא. שאלת ענפא דגורן.

לגו בעזרה דא, אית תלת מאה ושתין וחמשה
היכלין, כחושבון יומי שתא. ובכל פתחא
ופתחא כתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בחילך שלוה
בארמנותיך. לא ידוע מאי הוא בהני היכלין,
אלא כלהו, אתחמן עובד ציור. שבע סדרין
דמרגלאן אתחמן אלין באלין, בכל חד וחד.
אי חסידא קדישא, כמה משבח רב מתיבתא
היכלא חדא, דאיהו בריש סטר מזרח
דעזרה דא, בגין דארבע אינון בד' סטרין
דעלמא, אבל היכלא דסטר מזרח, אסגי
נהורין דיליה יתיר מכלהו.

יומא חד, בימא רבא, לויתן נפיק, וכל ימא
אודיעו, וכל נוני אזלין לכאן ולכאן,
כד מטי לויתן בפתחא דפתחא דתהומא, שארי
למחדי, ואשתבך תמן תהומי, אלא ההוא
כחיוזו דמעין, ואתחפיין נהורין, ולא אתחזון
כל אינון נהורין, בר נהורא דהיכלא דבסטר
מזרח דא.

ההוא מרגלא דקא אפיק לויתן, מגו ההוא
תהומא דאקרי סגדו"ן, כמה אתעביד.
אלא יומא דא דקא אפיק לויתן, דאודיעו
ימא, יומא דאתחרב בי מקדשא, ט' באב
איהו. וההוא מרגלא, דכד דכיר קדשא ברין
הוא לבנוי, ואושיד תרין דמעין לגו ימא רבא,
חד נפיל לגו תהומא דא דאקרי סגדו"ן, וחד
נפיל לגו תהומא אחרא דאקרי גילב"א.

בגין דחמש תהומי אתרנין אינון בימא רבא.
אבל לא חשיבין פהני אתרנין, וכיון
דנפלי אינון דמעין, קפאן גו תהומי חד. וחד

אָחד. וְאָחד נִטְבַע תּוֹף תְּהוֹם
שְׁנֵקְרָא גִילְבֵּ"א.

שְׁמִימָה תּוֹף שְׁמֵרֵי הַיַּיִן, שְׁמֵרִים
רַעִים, יוֹצֵא עֲרֵעוּר אָחַד מִקְטָרְגַּי,
מִזִּיק קְדָמוֹן, וְהוּא בְרוּחַ דְּמוֹת
אָדָם כְּשִׁמְתֵקְרָב לְקָדָשׁ. כִּינּוּן
שְׁנַעֲבָר מִשֶּׁם וְרוֹצֵה לְרַדַּת לְמִטָּה
לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשׁ לְהַזִּיק אֶת
הָעוֹלָם, יוֹרֵד הוּא וּמְרַכְבוֹתָיו,
וּלְבוֹשׁ קְדָמוֹן שְׁלוֹבֵשׁ תְּכֵנִית
שׁוֹר, דְּמוֹת שׁוֹר. וְרֵאשׁוֹן לְנִזְיָקִין
מֵאוֹתָם אַרְבָּעָה הוּא שׁוֹר, וְאוֹתָם
אַרְבָּעָה אַבּוֹת לְהַזִּיק הָעוֹלָם.
וְכֻלָּם שְׁלֹשָׁה אַבּוֹת נִזְיָקִין פֶּרֶט
לְשׁוֹר כָּלָם שְׁלוֹ.

וְעַד זֶה כְּתוּב, (תהלים קו) וַיִּמְרֹו אֶת
כְּבוֹדָם בְּתֵכֵנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׁב.
מֵהוּ אֲכַל עֵשֶׁב? הָרִי דְרָשְׁנוּ בּוֹ,
אֲכַל עֵקֶר הַדָּבָר מִתְמַצִּית הַלֶּחֶם,
וְלֹא מִשְׁבַּעַת מִיַּיִן דְּגָן, אֵינן לוֹ
בָּהֶם חֲלָק, וְלֹא רְאוּי לוֹ לְהִיּוֹת
שֵׁם.

מִמְקוֹמוֹתֵיהֶם, וְאֵלֶּה יוֹשְׁבִים
בְּמִקְוֹמוֹתֵיהֶם. עַד שְׁלֹא יוֹצֵאִים
אֵלֶּה, מְזַמְנִים אֵלֶּה. אוֹר
וְהַתְּנוּצָצוֹת שְׁלֵהֶם אֵינן הַעֲיִנִים
יְכוּלוֹת לְסַבֵּל. הוֹלְכִים מִסְבִּיב,
אֵינן הֵם שׁוֹכְכִים לְעוֹלָמִים.

כְּשִׁמְסוֹתֵיבָּ בֶן אָדָם בְּהִיכַל זֶה,
מִיָּד בְּהַסְתַּפְלוּת רֵאשׁוֹנָה נִרְאָה
קִטָּן וְלֹא קִטָּן, מִסְתַּפֵּל יוֹתֵר -
נִרְאָה גְדוֹל. עוֹד מִסְתַּפֵּל - נִרְאָה
יוֹתֵר גְדוֹל. כָּל מֵה שְׁמִסְתַּפֵּל, כָּף
נִרְאָה בְּהַתְּפַשְׁטוֹת גְדוֹל וְעֲלִיוֹן,
עַד שְׁנִדְמָה בְּהַסְתַּפְלוּת כְּמֵלֵא
נִימָה שְׁאִינן לָהּ שְׁעוּרָה.

מְעִשִׂים גְדוֹלִים לְפָנִים שְׁלֹא
יְדוּעָה אֲמָנוּתָם, מִשֶּׁם מְאִירָה
עֲזָרָה וְכָל מֵה שְׁיִשׁ בָּהּ, פֶּרֶט
לְפָרוּבִים שְׁאוֹרָם עוֹלָה עַד רוּם
הַרְקִיעַ בְּגוּנִים רַבִּים, וְאוֹרוֹת
נוֹצְצִים. אֵלֶּף וּחְמֵשׁ מֵאוֹת
וּחְמֵשָׁה וְשִׁבְעִים גְּפָנִים עוֹשִׂים
פְּרוֹת בְּעֲזָרָה זוֹ.

אֲטַבַּע גּוֹ תְּהוֹמָא, דְּאִקְרִי גִילְבֵּ"א.
דְּתַתָּא גּוֹ שְׁמֵרִים דְּחַמְרָא, דְּוִרְדִּינן בִּישִׁין,
נְפִיק חַד עֲרֵעוּרָא מִקְטָרְגַּא, מְזִיקָא
קְדָמָאָה, וְאִיהוּ בְרוּחָא דִּיוֹקְנָא דְאָדָם, כַּד
קָרִיב לָגוּ קְדָשָׁא. כִּינּוּן דְּמַתְּעֵבֵר מִתְּמָן, וּבְעֵי
לְנַחְתָּא לְתַתָּא, לְאַתְּלַבֵּשׁא בְּלִבוֹשָׁא לְנִזְיָקָא
עֲלָמָא, נַחִית הוּא וְרִתִּיכוּי. וּלְבוֹשָׁא קְדָמָאָה
דְּקָא נְקִיט תְּכֵנִית שׁוֹר, דִּיוֹקְנָא דְשׁוֹר. וְקְדָמָאָה
לְנִזְיָקִין מְאִינוֹן אַרְבַּע, שׁוֹר אִיהוּ. וְאִינוֹן אַרְבַּע
אַבּוֹת לְנִזְיָקָא עֲלָמָא. וְכֻלְהוּ תְּלַתָּא אַבּוֹת
נִזְיָקִין, בֶּר שׁוֹר, כְּלֵהוּ דִּילֵיהּ.

וְעַד דָּא כְּתִיב, (תהלים קו) וַיִּמְרֹו אֶת כְּבוֹדָם
בְּתֵכֵנִית שׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׁב. מֵהוּ אוֹכֵל
עֵשֶׁב, הָא דְרָשִׁינן בִּיהּ. אֲבָל עֲקָרָא דְמִלָּה,
מִתְמַצִּית הַלֶּחֶם, וְלֹא שְׁבַעַת זֵינֵי דְגָן, לִית לֵיהּ
בְּהוּ חוּלְקָא, וְלֹא יָאוּת לֵיהּ לְמַהְוֵי תְּמָן.

מֵהוּבְתִירוֹהוּ, וְאֵלִין יִתְבִּין בְּדוּכְתִייהוּ, עַד לֹא
נְפָקֵי אֵלִין, זְמִינִין אֵלִין, נְהִירוֹ
וּנְצִיצוֹ דְלֵהוֹן, לֹא יְכַלִּין עֵינֵינן לְמִסְבֵּל. אֲזֵלִין
בְּסַחְרָנִין, לִית לְהוֹן שְׁכִיכוּ לְעֲלָמִין.

כַּד אִיסְתַּפֵּל בֶּר נֶשׁ בְּהֵאֵי הֵיכְלָא, מִיָּד
בְּאַסְתַּפְלוּתָא קְדָמָאָה, אַתְחַזִּי זְעִיר וְלֹא
זְעִיר, אֲסְתַּפֵּל יִתִּיר, אַתְחַזִּי רַב. תּוּ אֲסְתַּפֵּל,
אַתְחַזִּי יִתִּיר רַב, כָּל מֵה דְאַסְתַּפֵּל, הֵכִי אַתְחַזִּי
בְּאַתְפָּשְׁטוּתָא רַב וְעֲלָאָה, עַד דְדָמֵי (דף קע"ב ע"ב)
בְּאַסְתַּפְלוּתָא כְּמֵלֵא נִימָא, דְלִית לֵיהּ שִׁיעוּרָא.

עוֹבְדִין סְגִיאִין לָגוּ, דְלֹא יְדִיעַ אוּמְנּוּ דְלֵהוֹן,
מְגִיָּה נִהְרָא עֲזָרָה, וְכָל מֵה דְאִית בָּהּ,
בֶּר פְּרוּבִים דְנִהוּרָא דְלֵהוֹן סִלְקָא עַד רוּם
רְקִיעָא, בְּגוּוֹנִין סְגִיאִין, וְנִהוּרִין מְנַצְצִין. אֵלֶּף
וּחְמֵשׁ מֵאָה וּחְמֵשָׁה וְשִׁבְעִין גּוּפָנִין, עֲבָדִין
אִיבִין בְּעֲזָרָה דָּא.

יְהִיר (קהלת ד) חוֹבֵק אֶת יָדָיו, בְּמִרְרוֹ וְאֲנִינוּ
 דִּילִיָּה, וּלְבַתֵּר אוֹכֵל אֶת בְּשָׂרוֹ בְּעַל
 כְּרַחֲמֵיהָ, דְּלִית לִיהַּ רְשׁוֹ לְשִׁלְטָאָה עַל מַלְאָה
 אַחְרָא. מַה אַתְהִנִּי לִיהַּ בְּכָל מַה דְּאֶסְטִי וְעֵבִיד
 וְעַמְלָא, דְּלְבַתֵּר לִית לִיהַּ רְשׁוֹ, אֲלֵא עַל דִּילִיָּה
 לְבַתֵּר מְרַקִּיד וְחֲדִי, כְּפִסְטִיל בְּלֵא דְעֵתָא כָּלְלָא,
 וְאֲזִיל בְּלֵא תוֹעֲלֵתָא, וְאֲכִיל לְבִשְׂרָא. וּבִשְׂרָא
 לִית לִיהַּ רְשׁוֹ. מִרְרוֹ דְּעִילָא וְתַתָּא, כִּד יִשְׂרָאֵל
 בְּעֵאקוּ, וְאֲכִיל לֹון שְׁנַאיָהוּן וְלֵא יְהִי חִילָא
 כְּעוֹבְדִין טְבִין דְּלַהוֹן, לְאַפְקָא מְגִיָּה.

וְאַפְיִלּוּ מִבְּשָׂרֵיהָ דְּאִיהוּ מְהַאי סֵטֵר, אַבְאִישׁ
 קָמִי מִלְפָּא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ רַחוּם
 וְחַנוּן. אֲבָל עַל דִּילִיָּה, רוּחָא קְדִישָׁא וְנִשְׁמַתָּא
 קְדִישָׁא, לִית עֲלָאִין וְתַתָּאִין זְכַלִּין לְשִׁלְטָא
 עֲלוּי כָּלְלָא. וְעַל דָּא כָּל תְּסַקּוּפִין, וְכָל מַה
 דְּאֶסְטִי הֵהוּא רַע, דְּחָשִׁיב לְמִשְׁלַט עַל רוּחָא
 קְדִישָׁא, וּלְבַתֵּר לֹא יְכִיל, וַיִּשׁוּב וְאוֹכֵל אֶת
 בְּשָׂרוֹ. מַה תוֹעֲלֵתָא הָוָה לִיהַּ. וְעוֹד דְּאִינוּן
 חֲפָאן כְּלָהוּ כְּעִרְטִירָאָה תְּקִיף, וְלִית שְׂכִיכוּ
 לְעֲלָאִין וְתַתָּאִין.

תָּא וְאִימָא לָךְ מַלְאָה. אִי תִימָא, דְּחֲדוּ הוּא
 לְמִלְאָךְ הַמּוֹת, כִּד קָטִיל בְּנֵי נֶשָׁא. לָאו.
 אֲלֵא בְּגִין דְּחָמִי דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיָּה בְּכַךְ, אַחְזִי
 גְּרַמִּיָּה בְּחֲדוּ, לְמַעַבְד רַעוּתִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, דְּכַתִּיב, (תהלים קמח) רוּחַ סַעְרָה עוֹשֶׂה דְּבָרוֹ.
 אָמַר לִיהַּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָא אִיהוּ אֲזִיל וּמְרַקֵּד
 בְּחֲדוּהָ קָמִי נֶשִׁין. אָמַר לִיהַּ אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא,
 וְדָאִי הֵכִי הוּא, לְאַחְזָאָה קָמִי מִלְפָּא דְּנִיחָא
 לִיהַּ בְּרַעוּתִיָּה דְּמִלְפָּא. אֲבָל נִיחָא דִּילִיָּה
 בְּהֶסְפָּדָא דְּנֶשִׁין, אִיהוּ רַקִּיד וְאוּדְגִיָּה
 לְהֶסְפָּדָא.

אָמַר לִיהַּ אִי הֵכִי, אָמַאי אֲזִיל וְאֶסְטִי עַל פִּר
 נֶשׁ לְעִילָא, וְאַדְפֵּר לְחוּבוּי. אָמַר לִיהַּ,

יּוֹתֵר - (קהלת ד) חֲבֵק אֶת יָדָיו,
 בְּמִרְרוֹת וְאֲנִינוּת שְׁלוֹ, וְאַחַר כֵּךְ
 - אֲכַל אֶת בְּשָׂרוֹ, בְּעַל כְּרַחוּ,
 שְׂאִין לוֹ רְשׁוֹת לְשַׁלֵּט עַל דְּבָר
 אַחַר. מַה עוֹזֵר לוֹ בְּכָל מַה
 שְׂמִסְטָה וְעוֹשֶׂה וְעַמְלָא שְׁלֵאֲחַר
 כֵּךְ אִין לוֹ רְשׁוֹת אֲלֵא עַל שְׁלוֹ,
 אַחַר כֵּךְ מְרַקִּיד וְשִׁמַּח כְּפִסְטִיל בְּלִי
 דַּעַת כָּלְלָא, וְהוֹלֵךְ לֵלֵא תוֹעֲלַת
 וְאוֹכֵל הַבְּשָׂר. וּבִשְׂרָא אִין לוֹ
 רְשׁוֹת. מִרְרוֹת שְׁלִמְעָלָה
 וְשִׁלְמִטָּה, כְּשִׁישְׂרָאֵל בְּצַרָּה
 וְאוֹכִילִים אוֹתָם שׁוֹנְאִיָּהֶם, וְלֹא
 נוֹתְנִים כַּח בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים
 לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ.

וְאַפְיִלּוּ מִבְּשָׂרוֹ שְׁהוּא מִצַּד זֶה,
 מִרַע לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ הַקְּדוֹשׁ, שְׁהוּא
 רַחוּם וְחַנוּן. אֲבָל עַל שְׁלוֹ, רוּחַ
 הַקְּדוֹשׁ וְנִשְׁמַתָּה קְדוֹשָׁה, אִין
 עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים יְכוֹלִים לְשַׁלֵּט
 עֲלוּי כָּלְלָא. וְעַל כֵּךְ כָּל הַעֲלִילוֹת
 וְכָל מַה שְׂמִסְטָה אוֹתוֹ רַע,
 שְׁחוֹשֵׁב לְשַׁלֵּט עַל רוּחַ הַקְּדוֹשׁ
 וְאַחַר כֵּךְ לֹא יְכוֹל, וַיִּשׁוּב וְאוֹכֵל
 אֶת בְּשָׂרוֹ, מַה תוֹעֲלַת הִיָּה לוֹ?
 וְעוֹד, שְׁהֶם מְכַסִּים כָּלָם כְּמוֹ
 מַעֲרַפֵּל חֲזֵק, וְאִין שׁוֹכְכִים
 עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.

בֵּא וְאִמַּר לָךְ דְּבָר. אִם תֵּאמַר
 שְׂשִׁמְחָה הִיא לְמִלְאָךְ הַמּוֹת
 כְּשִׁהוּרְג בְּנֵי אָדָם - לֹא. אֲבָל
 מִשׁוּם שְׂרוּאָה שְׂרַצוֹן רַבּוּנוּ כֵּךְ,
 מְרָאָה עֲצָמוּ בְּשִׁמְחָה לְעִשׂוֹת
 רִצּוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכַתוּב
 (תהלים קמח) רוּחַ סַעְרָה עוֹשֶׂה דְּבָרוֹ.
 אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִרִי הוּא
 מְרַקֵּד וְהוֹלֵךְ בְּחֲדוּהָ לְפָנֵי נֶשִׁים.
 אָמַר לוֹ, אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, וְדָאִי כֵּךְ
 זֶה, לְהַרְאוֹת לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ שְׁנוֹת לוֹ
 בְּרַצּוֹן הַמַּלְאָךְ. אֲבָל הַנַּחַת שְׁלוֹ
 בְּהֶסְפֵּד הַנֶּשִׁים. הוּא רוּקֵד, וְאֲנִינוּ
 לְהֶסְפֵּד.

אָמַר לוֹ, אִם כֵּךְ, מַדּוּעַ הוֹלֵךְ
 וּמִסְטָה עַל הָאָדָם לְמַעַלָּה וּמִזְכִּיר

קטטאיו? אמר לו, משום שהוא
(קהלת ד) זקן וכסיל, וחושב לשלט
על הרוח, וכל תאוותו היא בגלל
זה. בסוף לא שולט אלא על שלו,
בשרו, ועל זה כתוב (תהלים ז) ישוב
עמלו בראשו.

הו"ד ורופא לרגש את העולם,
ומים עולים מתוך שרר תהומות
ורוצים לכפות העולם. אותן
דמעות רותחות יותר מכל אש
שבעולם, ומתוך תקף הרתיחה
שלחן, קופאים המים תוך הים
הקפוא, ואלמלא שרמו הקדוש
ברוך הוא נשיכה אחת מצד
אברהם מעמוד שלו ונראה כל
העולם, לא יכול לעמד אפלו רגע
אחד.

אותן דמעות כשנפלות לתוך
הים, נשמע קול בין הים עד
מערת המכפלה. מקול נהמתם
שנשמע שם כשנכנסים לתוך
הים, מתעוררים אבות
הראשונים, וקמו, וחשבו
שהקדוש ברוך הוא רוצה להפך
את העולם, עד שקול יוצא ואמר
להם: אל תפחדו אהובים
קדושים, בגללכם זוכר הקדוש
ברוך הוא את בניכם, והוא רוצה
לגאל אותם, ואתם תראו.

כך האלפא ביתות משלכות
ומצטרפות אלה באלה,
ומתחברות בצורה השם הקדוש.
כיון שגראו האותיות בצורה זה,
אלה נגזים, ויוצאים אחרים, וכן
כלם. אלה נגזים, ואלה יוצאים,
כלם לפנים בחלל אותם
כפתורים.

שוב פורחים שלש פעמים ביום
באור ויוצאים החוצה, ועומד
השם בצרבע אותיות, תלויים
באור שעה וחצי. לאחר שנגזו
זה מיד יוצא מתוך חלל האור
שם של שתיים עשרה אותיות,
פורח ותלוי באור שעה אחת,

בגין דאיהו זקן וכסיל, וחשיב למשלט על
רוחא, וכל תאוותיה בגיני כף איהו, לסוף
לא שליט אלא על דיליה. בשרא דיליה. ועל
דא כתיב, (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

אזיר ובעי לארגשא עלמא, ומיא סליקין מגו
שאר תהומין, ובעאן לחפיא עלמא,
אינון דמעין רתיחין יתיר מפל אשא דעלמא.
ומגו תוקף דרתיחו דלהון, אקפו מיא, גו ימא
דנקפא. ואלמלא דרמו קדשא בריך הוא חד
נשיבו מסטרא דאברהם, מעמודא דיליה,
ואחזי על עלמא, לא יכיל למיקם אפילו רגע
חדא.

אינון דמעין כד נפלין גו ימא, אשתמע קלא
בין ימא, עד מערתא דכפלתא. מקל
נהימו דלהון דקא אשתמע תמן, כד עאלין
גו ימא, מתערן אבהן קדמאי, וקמו, וחשבו
דקודשא בריך הוא בעי לאהפכא עלמא, עד
דקלא נפיק ואמר לון, לא תדחלו רחימין
קדישין, בגינכון דכיר קדשא בריך הוא
לכניכון, ואיהו בעי דמפרק לון, ואתון
תחמון.

אלפא ביתין פלהו, משלבן ומתצרפאן אלין
באלין, ואתחברן בצרופא דשמא
קדישא. כיון דאתחזון אתון בצרופא דא,
אלין גניזין, ונפקין אתרנין, וכן פלהו. אלין
גניזין, ואלין נפקין, פלהו לגו בחלולא דאינון
כפתורים.

תו פרחי תלת זמנין ביומא באורא ונפקא
לבר, וקיימא שמא בארבע אתון, תליין
באורא שעתא ופלגא, לבתר גניז דא, מיד
נפיק מגו אורא מחלולא דיליה, שמא
דתיסר אתון, פרח ותליא באורא, שעתא
חדא, ולא יתיר. לבתר גניז דא, ונפקא מיד

צְרוּפָא דְאַתּוּן אַחְרַנִין, שְׁמָא דכ' (דכ"ב) אַתּוּן, וְתִלְיִין בְּאוּרָא שְׁעַתָּא אַחְרָא, וְאַגְנִיז. וּמִיד נִפְקִי אַתּוּן מִחֻלְיָא אַחְרָא, שְׁמָא דְתַמְנָנָא וְעֶשְׂרִין אַתּוּן, מִתְעַטְרִין כְּלֵהוּ בְכַתְרֵיהוּ, וְקִימֵי שְׁעַתָּא וּפְלָגָא, וְאַגְנִיז דָּא. וּמִיד נִפְקִי תֵלְיָא בְּאוּרָא, שְׁמָא דְעֶשְׂרִין וְחֲמֵשׁ אַתּוּן בְּצְרוּפֵיהוּ, וְקִימָא שְׁעַתָּא וְתֵלֶת רְגְעֵי, נִפְקִי אַתּוּן דְאַרְבַּעִין וְתֵרִין אַתּוּן. לְעֵלְמָא קִימָא.

שְׁמֹהֵן. אֵלָא אַתּוּן פּוֹלְהוּ, לָא (דף קע"ג ע"א) מִשְׁתַּכְּכִי לְעֵלְמִין, בְּלִטֵי וּמְנַצְצֵי לְבַר, וְסִלְקֵי וְנַחְתִּי, לִית מָאן דִּיכִיל לְקִימָא בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ בְּטוֹרַח סְגִי. דָּא גְנִיז, לְבַתֵּר דְקִימָא תֵרִין שְׁעַתִּין וְעֶשְׂרִין וְתֵרִין רְגְעִין, וְהֵאֵי שְׁמָא גְלִיפָא דַע"ב אַתּוּן קָא נְפִיק. וְקִימָא וְתֵלְיָא בְּאוּרָא, שְׁעַתָּא וּפְלָגָא. כֹּל הַנִּי שְׁמֹהֵן לָא נִפְקִי, וְלָא אַתְחִזוּן, אֵלָא זְמַנָּא חֲדָא בְיוֹמָא, אֲבָל אֵינוֹן אֵלְפָא בֵיתִין, אַתְחִזוּן פְּרַחִין בְּאוּרָא, וּמְצַרְפִין אֵלִין בְּאֵלִין, תֵּלֶת זְמַנִין בְיוֹמָא.

כַּד פְּרַחֵן אַתּוּן דְאַלְפָא בֵיתִין, אֵלִין פְּרַחִין מְפָאן, וְאֵלִין מְפָאן, וּמִתְצַרְפֵן כְּלֵהוּ. כַּד נַחֲתַת תַּמָּן רַב מְתִיבְתָא, שְׂרִי, מְשִׁיחַ חָמָא בְּצְרוּפָא דְאַלְפָא בֵיתָא, אַתּוּן כְּמָה דְחָמָא דְנִיָּאל, דְאֵינוֹן מִמַּתוֹס נִנְקִפֵי אַאֲלֵרֵן.

כֹּךְ מְעִילֵי שְׁבַתָּא, כַּד מְקַדְשִׁין יִשְׂרָאֵל יוֹמָא לְתַתָּא, כְּרוּזָא כְּרִיז לְאַרְבַּע סְטָרֵי עֵלְמָא,

אַתְפַּנְשׁוּ מִשְׂרִיין קְדִישִׁין, אַתְקִנּוּ כְּרִסְיִין (קְדִישִׁין). מָאן חָמֵי חֲדוּהָ, בְתֵלֶת מָאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין, כְּמָה מְמַנָּן, כְּמָה שְׁלִטוֹנִין, מִתְפַּנְשִׁין לְאַתְרֵיהוּ. כִּיּוֹן דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקַדְשִׁין (לְקוּדְשָׁא כְּרִיד הוּא), כְּדִין אַתְעַר אֵילְנָא דְחַיִּי, וְאַקִישׁ בְּאֵינוֹן

וְלֵא יוֹתֵר. אַחַר כֶּף זֶה נִגְנוּ, יוֹצֵא מִיד צְרוּפָא אוֹתִיּוֹת אַחְרוֹת, שֵׁם שֶׁל כ' (שֶׁל כִּיבוּ) אוֹתִיּוֹת, וְתֵלְיֵי בְּאוּרֵי שְׁעָה אַחְרֵת וְנִגְנוּ. וּמִיד יוֹצֵאוֹת אוֹתִיּוֹת מִחֻלְיָא אַחַר, שֵׁם שֶׁל עֶשְׂרִים וְשִׁמּוֹנָה אוֹתִיּוֹת, מִתְעַטְרִים כָּלֵם בְּכַתְרֵיהֶם, וְעוֹמְדִים שְׁעָה וְחֲצִי, וְנִגְנוּ זֶה. וּמִיד יוֹצֵאִים תְּלוּיִים בְּאוּרֵי שֵׁם שֶׁל עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת בְּצְרוּפֵיהֶן, וְעוֹמֵד שְׁעָה וְשִׁלְשָׁה רְגְעִים. יוֹצֵאוֹת אוֹתִיּוֹת שֶׁל אַרְבַּעִים וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת, וְעוֹמְדוֹת לְעוֹלָם.

הַשְּׂמוֹת. אֵלָא כָּלֵם אוֹתִיּוֹת, לֹא שׁוֹכְכִים לְעוֹלָמִים, בּוֹלְטִים וְנוֹצְצִים הַחוּצָה, וְעוֹלִים וְיוֹרְדִים. אֵין מִי שְׁיִכּוֹל לְעַמֵּד בָּהֶם, פְּרִט לְמִשְׁיחַ בְּטַרַח גְּדוֹל. זֶה גְּנוּז, לְאַחַר שְׁעוֹמֵד שְׁעַתִּים וְעֶשְׂרִים וְשִׁנּוּם רְגְעִים, וְהֵשֵׁם הַחֲקוּק שֶׁל ע"ב אוֹתִיּוֹת יוֹצֵא וְעוֹמֵד וְתֵלְיֵי בְּאוּרֵי שְׁעָה וְחֲצִי. כֹּל הַשְּׂמוֹת הָאֵלֶּה לֹא יוֹצֵאִים וְלֹא נִרְאִים, אֵלָא פַּעַם אַחַת בְּיוֹם, אֲבָל אוֹתָן א"ב נִרְאוֹת פּוֹרְחוֹת בְּאוּרֵי, וּמְצַרְפוֹת אֵלֶּה בְּאֵלֶּה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם.

בְּשִׁפּוֹרְחוֹת אוֹתִיּוֹת הָאֵלֶּף בֵּית, אֵלֶּה פּוֹרְחוֹת מְפָאן וְאֵלֶּה מְפָאן, וּמְצַרְפוֹת כָּלָן. כְּשִׁיּוֹרֵד שֵׁם רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, מִתְחִיל, מְשִׁיחַ רוּזָה בְּצְרוּפָא א"ב אוֹתִיּוֹת כְּמוֹ שְׂרָאָה דְנִיָּאל, שֶׁהֵם: מִמַּתוֹס נִנְקִפֵי אַאֲלֵרֵן (מִנָּא מִנָּא תַקֵּל וּפְרִסִין דְנִיָּאל ה, כה).

כֹּךְ עָרַב שְׁבַת, כְּשִׁמְקַדְשִׁים יִשְׂרָאֵל אֵת הַיּוֹם לְמִטָּה, כְּרוּז מְכַרְזֵי לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם: הַתְּפַנְסוּ מְרַבְּבוֹת קְדוּשׁוֹת! הַתְּקִינוּ כְּסוּאוֹת (קְדוּשִׁים) מִי רָאָה חֲדוּהָ בְּשִׁלְשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים

רְקִיעִים? כְּמָה מְמַנִּים, כְּמָה שְׁלִיטִים מִתְפַּנְסִים לְמִקוּמוֹתֵיהֶם. כִּיּוֹן שִׁישְׂרָאֵל לְמִטָּה מְקַדְשִׁים (לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא), אַז מִתְעוֹרֵר עֵץ הַחַיִּים, וּמְקִישׁ בְּאוֹתָם הָעֵלִים שֶׁלוֹ רוּחַ נְשִׁיבוֹת אַחַת מִתּוֹךְ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <hr/> <p>גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>4</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>3</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>2</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>1</p> <p>מפעל העולמי</p>